

Робін Гуд

(Другові)

Ні! Ті дні вже пролетіли,  
Ті й години посивіли,  
І хвилини ті давно  
Вкрило втопане рядно  
Листопадів незчислених,  
І немало зим шалених,  
Суховіїв східних, бур  
У зелений бились мур  
Відтоді, як води Тренту  
Ще не знали про оренду.

Ні, не гряде рогу гук,  
І тугий не свисне лук.  
Глухо в вересі густому,  
І не вчується нікому  
Серед лісу голосна  
Пісня, і дзвінка луна  
Не віддасть у цій пустелі  
Голоси стрільців веселі.

Як захочеш, сам сюди  
Серед літа надійди,  
Сім зірок у провід взявши,—  
Та, гілля важке рознявши,  
Вже тебе не стріне тут  
Ані Джон, ні Робін Гуд;  
Ані жоден із ватаги,  
В дно порожньої баклаги  
Барабанячи під крок,  
Не майне поміж гілок,

Спів шлючи хазяйці хмелю  
Посланцем по мірку елю.

Вже не чути грищ гучних;  
Гамеліна спів затих.  
Стягши стан, сайдак на спині,  
Тут ніхто не пройде нині —  
Все поглинув часу пруд!  
І якби сам Робін Гуд  
Із трави, з могили звівся  
І з Мар'яною з'явився,  
В неї вид би посмутнів,  
А його обняв би гнів:  
Бо дуби, що їм кивали,  
Під сокирами упали  
І згнили в воді морській,  
І бджолиний кожен рій  
Опинився в огорожі,  
Й продається мед за гроші.

Заспіваймо ж ми, живі,  
Славу луку й тятиві,  
Славу рогові дзвінкому,  
Славу лісові густому,  
Славу добрій опанчі  
На стрілецькому плечі,  
Славу Джонові Малому  
І коню його швидкому,  
Славу ватагові їх,  
Що в Шервудську землю ліг,  
Славу дівчині Мар'яні  
Й кожному в Шервудським клані!

Хоч давно той час пробіг,  
Знову й знову славмо їх!